

CHER

CHER

AUTO-TUNE DEL MOVIMIENT

Serà en aquest moviment tremolós, desviat, atrotinat, tort, desplaçat i infinitament distorsionat, que existeix la vida?

L'obra "Cher" és la cerca d'un autotune per a cossos. Juan Carlos Lériida distorsiona imatge, so i moviment fins als seus límits ètic-estètics, exhibint les ficcions mutants que apareixen entre l'afinació i la desafinació

CHER

AUTO-TUNE DEL MOVIMIENTO

Direcció i coreografia: Juan Carlos Lériða

Intérprete: Juan Carlos Lériða

Dramaturgia: Gonzálo Gómez

Música: François Ceccaldi

Iluminació: Marc Lleixa

Diseny artístic/ vestuario: Eugenia Gusmerini

Fotografia: Lisandra Gusmerini

Collages: #latijerayelpapel

Producció: Danilo Pioli/ Asociación flamenco empírico

Coproducció: Mercat de les Flors, Fira Mediterrània, Asociación flamenco empírico

Colaboracions: La Caldera (Barcelona), El Canal, Centre de creació d'arts escèniques de Salt (Girona),

EiMa (Mallorca), Espai La Granja (Valencia), Osic Generalitat de Catalunya

Aquesta obra ha rebut la beca Barcelona Crea 2024 de l'Ajuntament de Barcelona

Agraïments: Sofía Asencio, Jorge Dutor.

CHER

AUTO-TUNE DEL MOVIMIEN

El projecte "Cher" gira entorn de conceptes com a afinació i distorsió, i el moviment que apareix entre tots dos. Es tracta d'un treball de recerca i creació que examina els vincles entre el cos i la seva transformació, la imatge i els seus límits ètics i estètics.

La gènesi del projecte parteix de l'aparició de l'auto-tune en la música, una eina digital d'afinació vocal que ha desafiat les concepcions normatives de la música. A partir d'aquesta gènesi, intentarem traslladar-la a l'àmbit del moviment corporal, preguntant-nos com podria concebre's l'afinació del cos, intuït en aquesta incògnita aspectes com la desafinació perfecta i la distorsió cinètica.

El projecte s'inspira en elements de l'art visual de l'art cinètic, així com en dissenyadors de moda icònics dels anys 90, que van exercir un paper clau en l'evolució de la moda i van experimentar amb conceptes com el patró asimètric, la superposició de materials i la reutilització creativa.

"Cher" és un projecte performatiu, sonor i estètic en forma de solo de dansa, que explora la noció d'afinació i distorsió en el moviment corporal. El seu objectiu és posar en fricció nous paradigmes de la imatge corporal i els cossos desafinats (per l'edat, la dissidència o la seva pròpia trans-corporeïtat). Al mateix temps, el projecte fomenta la col·laboració i els intercanvis interdisciplinaris.

PROJECTO

Finals dels anys setanta, el geofísic Andy Hindebrand va dissenyar un sistema de so utilitzat per a detectar, com un radar, ones sonores en el sòl en llocs on pogués haver-hi petroli. En 1997, aquest sistema es va adaptar per a convertir-lo en un dispositiu que corregís el to d'una gravació de veu en temps real.

Encara que ja existien des de feia dècades efectes que alteraven la veu, com els vocoders i els talk boxes, l'invent del geofísic no sols captava les vibracions terrestres, sinó que creava una màquina que transformava la veu en un so gairebé extraterrestre. Va ser en 1998 quan aquest invent va irrompre en l'escena musical amb l'efecte conegut com a "Efecte Cher" (Vocoher), en referència a l'emblemàtica cançó "Believe" de la cantant nord-americana *Cher. Considerada una de les primeres cançons a utilitzar l'autoafinació com a eina d'autocorrecció, que al seu torn es revelava com un recurs artístic.

Com a testimoniatge de la repercussió conceptual, tecnològica i econòmica que ha tingut en l'àmbit musical, pot dir-se que aquest invent ha suposat un canvi notable en els fonaments en els quals s'ha basat la música fins al moment.

LÍNIES DE RECERCA RELACIONADES AMB EL COS I EL MOVIMENT.

EIXOS TEMÀTICS

Fa més de vint-i-cinc anys que es va presentar el processador d'àudio auto-tune. Un dispositiu que pot reflectir la idea d'"imperfecció afinada" o "des-harmonia perfecta", la qual cosa ens porta a debatre sobre la postmodernitat com a concepte desenfocat i desafinat. Desenfocat en un moment en el qual resulta difícil defensar la persistència de paradigmes socials, culturals, polítics i artístics. Al mateix temps, aquest discurs desenfocat ens permet establir vincles amb el concepte de distorsió, que al seu torn fa referència a una acció concreta: retorçar o desequilibrar la disposició de les figures en general o dels elements artístics, donant-los forma intencionadament. Aquesta intencionalitat obre la porta a examinar la transversalitat entre el cos, la distorsió i l'afinació.

Si coneixem les repercussions de l'auto-tune en el camp del so vocal i la forma en què ens ha portat a qüestionar el valor de l'afinació en la música, ens agradaria centrar-nos en el camp de la imatge, el moviment i la dansa. Analogies que també poden vincular-se a la idea d'autorepresentació i al qüestionament dels intersticis entre realitat i ficció quan reflexionem sobre aspectes com: l'ús de filtres digitals, pròtesis corporals, modificacions estètiques, etc.

Tot això obre una sèrie d'interrogants que ens acompanyen davant aquest projecte creatiu. Si l'auto-tune, com a eina digital, afina la veu desafinada, quina podria ser la seva analogia en l'àmbit del moviment? I de les coses? I de les coses desafinades, com seria l'auto-tune analògic del moviment, què el compon? Potser podríem entendre que l'auto-afinació és una espècie d'afinació distorsionada que permet ser més fidel a la imperfecció, o que la perfecció està lligada a la desafinació perfecta, què existeix entre l'afinació i la desafinació?

Després de més de 27 anys de carrera artística, Juan Carlos Lériada vinculat al camp de la creació, és als 52 anys, quan experimenta un canvi evident en la seva manera d'abordar el moviment i la dansa.

L'artista diu:

"A partir d'una idea inicial que part del concepte d'auto-tune com a metàfora per a qüestionar els límits ètics i estètics de ser ballarí entre els menys joves, el meu interès se centra en la idea de posar-me en escena com a intèrpret i qüestionar l'afinació del cos. Cal proposar una nova col·locació del meu cos en un lloc i estatus diferents als quals habitualment he proposat fins ara. Tot això amb l'objectiu de generar un canvi de paradigma que com a artista he construït en relació amb les arts escèniques.

Amb el projecte artístic i escènic "Cher", estic activant les possibilitats de distorsionar la meua imatge, el meu cos i l'acte escènic per a obrir la porta a una "mirada trans" sobre el que m'envolta.

Haig de subratllar que aquest projecte mostra a la meua pròpia generació en contrast amb una generació més jove nascuda amb l'era digital actuant en la vida privada i pública. Aquesta possibilitat de trobada em permetrà exposar-me a un vocabulari del moviment que pot servir de vehicle de connexió i comunicació entre generacions separades per una bretxa digital. En definitiva, no puc oblidar que, en general, els joves nascuts a partir de la primera dècada del segle XXI fan un ús integrat en la seva vida quotidiana dels contextos que tractem en aquest projecte: variabilitat de la imatge, digitalització de la comunicació i canvis de paradigma en la representació de gènere.

Quant a l'edat i els canvis i posicions socials que implica, haig de posar l'accent en el qual significa per a la meua pròpia persona (professional/pública i masculina/privada). És un punt important a tenir en compte durant el procés. En centrar-me en l'afinació i la distorsió, m'agradaria proposar part del procés per a explorar com es desenvoluparia un canvi estètic en mi, com a home de 52 anys en l'àmbit de la dansa. Què ocurreria si emprengué un canvi físic a través de la roba, el vestuari i altres elements, així com un nivell conceptual diferent de la imatge que represento en la societat?"

#GermanAntón

IDEES PER AL DISPOSITIU ESCÈNIC

L'objectiu és dissenyar un espai en el qual la distorsió estigui representada per la relació entre la llum i els materials, posant l'accent en les textures i la coexistència entre la distorsió i el refinament de la forma. D'aquesta manera intentarem crear una relació de sincronia i simbiosi resultant dels principis físics de la llum, com la luminescència: la llum que prové dels materials, així com dels cossos.

BIOGRAFIA

BBallarí, coreògraf, pedagog, investigador en dansa i comissari artístic. Grau superior en coreografia i interpretació i premi extraordinari 2007 de l'Institut del Teatre.

Juan Carlos Lériða se'ns presenta com un artista del flamenc empíric. Professional que navega entre disciplines ja fa temps en sinergia lògica per a molts. Reunir en un mateix escenari a diferents artistes i aprofundir en la recerca sobre el flamenc, el cos i la improvisació, són les bases i senyals d'identitat que li han portat a desenvolupar les seves obres més destacades com: "El arte de la guerra" (2007); "El aprendizaje" (2012); la trilogia sobre Els Cossos del Flamenc: "Al Toque" (2011), "Al Cante" (2014 i "Al Baile" (2016) o "La liturgia de las horas" (2021).

La recerca que ve desenvolupant Lériða en l'àmbit de la divulgació empírica del flamenc, a través de les seves creacions i tallers, podria situar-se a mig camí entre la formació i el comissariat artístic. En aquesta prima línia que separa les etiquetes més utilitzades en això de les arts escèniques.

Col·laborar amb Calixto Bieito o Joaquín Cortes, dirigir i coreografiar per a Olga Pericet o Marco Flores, així com reunir en un escenari a noms tan dispars com María Muñoz (Mal Pelo), Candela Peña, Belén Maya, La Chana, Rocío Molina, Niño de Elche, Sol Picó... en el cicle que va idear per a Mercat dels Flors des del 2009, li presenta com un creador en la seva màxima expressió.

Dedica el seu temps a la direcció escènica i la coreografia, sense deixar de costat la seva labor com a pedagog i investigador, coordinant laboratoris de recerca artística en l'Institut del Teatre i altres centres d'Europa i els Estats Units, així com el seu comissariat per al festival flamenc Tanzhaus NRW, Dusseldorf.

Lériða acaba de publicar el llibre "El mètode flamenc empíric" on posa negre sobre blanc en les noves metodologies de creació i pedagògiques en l'àmbit de la dansa flamenca.

#Latijerayelpapel

CV

#Latijerayelpapel

CONTACTES

Juan Carlos Lériða

juancarlos@juancarloslerida.com

Danilo Pioli (producción/ distribución)

info@juancarloslerida.com

[Web](#)